

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/55/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114207335
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5114207335.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Ladislava Mejstrika, v právnej veci navrhovateľa E. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom L., G. XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mendel, Mestická, Slovíková, s.r.o., so sídlom Žilina, Hollého 31/371 proti odporkyni Y. X., rod. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. XXX, v konaní o neúčinnosť právneho úkonu, na odvolanie odporkyne proti rozsudku Okresného súdu v Žiline, č.k. 17C/71/2014-78 zo dňa 15. októbra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporkyňa **j e p o v i n n á** nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v sume 83,98 eur a zaplatiť ich na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do 3 dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Žiline určil, že darovacia zmluva č. V 63/13 zo dňa 4.3.2013-53/13 uzatvorená dňa 9. 1. 2013 medzi E. X., nar. XX. X. XXXX, ako darcom a odporkyňou ako obdarovanou, je voči navrhovateľovi právne neúčinná. Zároveň odporkyni uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 267,28 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Pri rozhodovaní vo veci vychádzal z ust. § 42a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej už len „OZ“), keď konštatoval, že otec navrhovateľa ako darca previedol na odporkyňu predmetnou darovacou zmluvou nehnuteľnosti aj napriek tomu, že si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť voči navrhovateľovi, teda s jednoznačným úmyslom zmenšiť svoj majetok do takej miery, aby sa tým znemožnilo uspokojenie pohľadávky navrhovateľa. Odporkyňa ako druhá strana a zároveň osoba dlžníkovi blízka nepreukázala, že nemohla vedieť o úmysle dlžníka ani pri náležitej starostlivosti, keďže v konaní vo veci výživného zastupovala svojho syna, a teda mala vedomosť o jeho vyživovacej povinnosti.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal navrhovateľovi náhradu trov, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia a zaplateného súdneho poplatku, lebo mal v konaní úspech.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie, v zákonom stanovenej lehote, odporkyňa. Žiadala napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie alternatívne zmeniť a návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietnuť dôvodiac tým, že tento návrh je zbytočný a nič neriešiaci. Najbližších minimálne 15 rokov nemôže navrhovateľ požiadať o exekúciu predajom nehnuteľností, ktoré sú predmetom zmluvy, lebo predmetný byt je zabezpečený záložným právom na liste vlastníctva v prospech Slovenskej sporiteľne a toto záložné právo bude trvať až do splatenia úveru. Ona, ani jej

syn nikdy nemali úmysel ukrátiť navrhovateľa na výživnom a predmetnú zmluvu robili práve z toho dôvodu, aby jej syn mohol platiť výživné na navrhovateľa. Platobné pomery sa mu zmenili a nevládal splácať každý mesiac obe platby, a pokiaľ by neplatil úver, Sporiteľňa mu zvyšovala úroky a vyhrážala sa dražbou nehnuteľnosti. Práve preto darovacou zmluvou bol byť prevedený na ňu a ona prebrala povinnosť splácať úver a anuitu, aby syn mohol bez problémov platiť výživné. Syn E. je od 1. 3. 2013 invalidný a výživné neplatil len z toho dôvodu, že veľmi dlho trvalo, pokiaľ mu vyrubili invalidný dôchodok, má teda vlastný príjem, z ktorého bude schopný platiť výživné na navrhovateľa.

Navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdiť. Podľa jeho názoru odporkyňa vo svojom odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, lebo sama potvrdila platobnú neschopnosť syna (dlžníka), keď poukazovala na snahu, uzatvorením darovacej zmluvy chrániť synov majetok pred veriteľmi. Práve tá skutočnosť, že syn odporkyne nemal príjem dostatočný na plnenie si ostatných záväzkov, vrátane výživného, bola jedným z hlavných dôvodov na vyhovieť návrhu zo strany súdu. Skutočnosť, že na prevádzaných nehnuteľnostiach viazne záložné právo, nebráni tomu, aby bol uvedený majetok predmetom exekúcie predajom nehnuteľností a návrh navrhovateľa nemôže byť v tomto smere zbytočný, tak ako uvádza odporkyňa v odvolaní. V prípade úspechu uplatnil si i trovy odvolacieho konania.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p.) rozhodnutie prvostupňového súdu podľa ust. § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani zo strany odporkyne v priebehu odvolacieho konania neboli tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

Ak odporkyňa vo svojom odvolaní poukazovala na „zbytočnosť“ návrhu na začatie konania pre nemožnosť exekučného postihu nehnuteľností, ktoré boli predmetom prevodu, tieto skutočnosti sú pre posúdenie veci právne irelevantné, a preto ani na tieto námietky odvolací súd prihliadnuť nemohol. Navrhovateľ v priebehu konania (tak ako to napokon správne konštatuje i prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia) preukázal existenciu vymáhateľnej pohľadávky voči synovi odporkyne (otcovi), odporkyňa na druhej strane nepreukázala, že ako blízka osoba, u ktorej sa vedomosť o dlhu predpokladá, nemohla pri bežnej opatrnosti o existencii pohľadávky vedieť, a preto prvostupňový súd postupoval správne, keď návrhu navrhovateľa vyhovel.

Podmienky prípadného výkonu rozhodnutia budú predmetom skúmania v inom konaní (exekučnom), a preto, tak ako je to už i vyššie uvedené, odvolací súd na námietky odporkyne v tomto smere prihliadnuť nemohol.

Správne postupoval prvostupňový súd i pri rozhodovaní o náhrade trov konania, keď navrhovateľovi ako úspešnému účastníkovi priznal náhradu trov prvostupňového konania v celom rozsahu. Sociálne pomery na strane jedného z účastníkov konania nie sú sami o sebe dôvodom pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnému účastníkovi v zmysle § 150 O.s.p., lebo i v tomto prípade je súd povinný skúmať podmienky na strane všetkých účastníkov konania. Navrhovateľ je osobou závislou na poskytovaní výživného, nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby v konaní, v ktorom bol úspešný, znášal svoje trovy súvisiace s uplatňovaním práva, a preto odvolací súd i v tejto časti napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p. s použitím ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a priznal navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania, pozostávajúcu z trov

právneho zastúpenia za 1 úkon právnej pomoci (vyjadrenie k odvolaniu) po 61,87 eur + 1 x režijný paušál 8,04 eur, čo spolu s DPH predstavovalo sumu 83,98 eur, lebo mal v odvolacom konaní plný úspech.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.